

GreytNews 42 - stichting Greyhounds Rescue Holland - 21 oktober 2012.

We hebben het jubileumjaar feestelijk afgesloten met de Open Dag in Oss. U heeft een uitgebreid verslag van deze geslaagde dag op de [website](#) kunnen lezen. In deze GreytNews memoreert Lex van Straten ook nog aan deze bijzondere dag met zijn belevenissen in de GRH shop. Nu aan alle feestelijkheden van het jubileumjaar een einde is gekomen pakken we de draad weer op en zie daar, de volgende GreytNews is een feit. Wat deze GreytNews bijzonder maakt is dat de u welbekende 'Hond in het zonnetje' dit keer in een drieluik is gegoten. Deze drie hondjes zitten nu al zó lang in de pleeg dat wij nog eens extra aandacht voor ze vragen. Ieder hondje stelt zich persoonlijk aan u voor en gunt u een kijkje in hun leven. Ze zijn nog nooit zo openhartig geweest. Laat u verrassen en wie weet? Verder kunt u lezen over Lotte en Gijsje. Hun baasje heeft zijn belevenissen met zijn twee schatten op papier gezet en wij willen dit graag met u delen. En natuurlijk ontbreken de ouwe getrouwen ook dit keer niet!

De wandelingen - 16 december 2012 is onze volgende wandeling!

Voor we vooruitblikken naar onze traditionele Kerstwandeling natuurlijk eerst nog een kleine terugblik naar de Open Dag op 30 september jl.

Lieve mensen, wat een geweldige dag was het. Het aantal bezoekers was enorm, het weer prachtig en we hebben ontzettend veel positieve reacties mogen ontvangen. In één woord: geweldig! Hebt u die dag gemist of wilt u nog eens terugblikken? Dat kan op onze [website](#) voor zowel het verhaal als een fotoverslag. Daarnaast is ook op onze [Facebookpagina](#) van alles en nog wat over de Open Dag te vinden. Snel kijken dus!

Kerst lijkt nog ver weg maar voor we het weten is het alweer december. Zeker ook omdat het voor veel mensen een drukke maand is, is het handig de datum van onze aankomende wandeling alvast in de agenda te noteren. Net als vorig jaar gaan we naar de Loonse en Drunense duinen waar we van harte welkom zijn bij Landgoed Bosch en Duin. Verdere details volgen op onze website en facebookpagina.

Hond in het zonnetje, een drieluik. - Deel 1: Banjo.

Fernando alias Banjo stelt zich voor.

Hallo, ik ben Banjo. Eigenlijk heet ik van huis uit Fernando, maar sinds ik bij mijn pleeggezin woon heb ik de roepnaam Banjo gekregen. En die naam bevalt mij wel. Een stoere korte naam. En die past heel goed bij mij want ik ben een stoere jonge Galgo van 3 jaar oud.

Doordat mijn vorige baasje ziek werd, woon ik nu al weer voor lange tijd bij mijn pleeggezin. Eigenlijk was het de bedoeling dat ik hier niet zo lang zou blijven want een pleeggezin is maar voor tijdelijk. Zij vinden mij echt heel lief en ik heb het hier heus wel naar mijn zin, maar het zou zo fijn zijn als ik ook eens een eigen plek krijg waar ik voor altijd kan blijven wonen.

Weet u, ik ben helemaal niet veeleisend. Ik ben al dik tevreden met een bank om op te slapen, dat doe ik namelijk graag. En lekker eten op zijn tijd. Ik ben wel een lekkerbek hoor want ik wil het liefst iets met erwten- of tomatensoep, mmmmm, dat vind ik zó lekker. *Lees de rest van het verhaal op onze [website](#) !*

Uit de adoptiehoek – door Vicky, Babeth en Joke.

Een week geleden was het druk in het huis van Joke in Nederland en Babeth in Frankrijk, koffers moesten worden gepakt om vol enthousiasme richting Sevilla te vliegen. Vicky bleef thuis, klaar voor al het adoptiewerk, dus wij konden met een gerust hart vertrekken.

We wisten wel een beetje wat we te zien zouden krijgen in Sevilla. Sevilla is een prachtige stad met een mooi historisch centrum, met een mooie kathedraal en veel bloemen. Maar er is ook een andere kant aan Sevilla. Dode katten langs de weg, in de verte krotten van huizen waar je niet eens binnen durft te kijken, bang om dode honden te ontdekken. Dit is helaas ook de harde realiteit.

Met Encarni en Fernando van DdeVida gingen wij naar FBM (Fundación Benjamín Mehnert). Daar worden meer dan 450 honden opgevangen en verzorgd. We werden met open armen ontvangen. Gisela gaf ons een rondleiding over het terrein. De hoeveelheid Galgo's en andere dieren was overweldigend en indrukwekkend. Al deze dieren zijn van een wisse dood gered, van de straat of bij een dodingstation.

De volgende dag, gingen we met Beatriz van ARGOS naar Bellavista waar hoop en wanhoop elkaar de hand schudden. Ons hart brak bij het zien van al deze stakkers. Dolenthousiaste honden die met hun trouwe hondenogen ons ter plekke lieten smelten. We wilden ze allemaal wel meenemen, Galgo's of geen Galgo's, mooi of lelijk! *Lees de rest van het verhaal op onze [website](#) !*

De kraam van de GRH Shop op de Open Dag - door Lex van Straten, Shop beheer.

We zijn het er allemaal wel over eens dat de Open Dag van GRH een doorslaand succes is geweest, daar wordt ook in deze Greytnews natuurlijk verslag van gedaan. Bent u ook in Oss geweest? Dan heeft u kunnen zien wat onze dappere en onvermoeibare Spaanse vrijwillig(st)ers allemaal in Spanje moeten meemaken en doen! Bent u desondanks nog geen donateur van onze prachtige organisatie? Ga dan even naar de GRH website en wordt donateur om onze Galgo's in Spanje te redden van de ondergang. Mensen, het is maar een kleine moeite.

Eigenlijk doen wij van de GRH Shop ook niks anders dan dat: geld genereren voor de honden in de shelters in Spanje. Het is zo ontzettend hard nodig, ook in de shelters is het leven voor een Galgo erg hard en triest. Ik ben er hartstikke trots op dat de klanten van onze GRH Shop op de Open Dag zo gul hebben ingekocht! Ik weet gewoon dat iedereen het voor de honden doet en ik onderga het iedere keer weer als een warm bad. Tja, ik heb zelf eigenlijk maar bar weinig van die Open Dag meegekregen, ik ben continu in de weer geweest op de paar vierkante meter van mijn kraampje. En ik heb dat met heel veel plezier gedaan. Het was er een prachtige dag voor.. *Lees de rest van het verhaal op onze [website](#) !*

Hond in het zonnetje, een drieluik. Deel 2: Yes (Espuma) stelt zich voor.

GUITIG, GRAPPIG, VROLIJK, LEUK?

Sinds maart 2012 verblijf ik bij een pleeggezin, met een lieve pleegmoeder en andere hondenvriendinnetjes. Ik hou er niet zo van achter de anderen aan te hobbelen, die Galgo's zijn me veel te snel. Dus nu wil ik heel graag mijn eigen huis! Ik vraag het gewoon aan Sinterklaas (die komt ook uit Spanje en begrijpt mijn wens wel). Daarom, lieve Sinterklaas, wil je mij mijn eigen plekje geven? Dat is alles wat ik vraag. Ik heb het hier goed naar mijn zin hoor, maar ik wil zo graag mijn EIGEN plekje.

Hoe ziet mijn ideale gezin eruit? Ik lust een lekker botje om op te knauwen, want dat doe ik héél graag. Ik beloof van de andere spulletjes af te blijven! Help me wel even herinneren waar ik niet aan mag komen. En ik wil ook graag lekkere lange wandelingen maken. Als mijn baasje haast heeft, maar me toch wil uitlaten, blijf ik liever aan de lijn. Dat is beter voor ons allebei. Ik wil zo graag snuffelen en als ik mijn neus in de wind steek, en ik ruik een konijn op wel 1000 meter afstand, dan wil ik daar echt achteraan! Leuk toch, of niet, als het baasje haast heeft? Klik u eens op de [site van GRH](#), daar staat mijn fotoreportage..

Lees de rest van het verhaal op onze [website](#) !

Lotte en Gijsje - ingezonden brief door P.C. de Bok.

Er is reden tot vreugde, want de ontwikkeling van Lotte is het afgelopen half jaar in een stroomversnelling geraakt. Zij heeft een groot deel van haar extreme angst overwonnen. Twee jaar heeft zij hiervoor nodig gehad. Alles observerend en zelf nagenoeg onzichtbaar blijvend, vanuit de veilige dekking van het kreupelhout, stond zij roerloos te kijken als ik met hondenvrienden aan het kletsen was. Als ik daarmee klaar was trokken wij weer samen verder. Haar hysterische angstblaffen is ook sterk verminderd. Veel mensen kennen haar inmiddels en reageren daar in de meeste gevallen niet meer op.

Zo'n acht maanden geleden kwam zij aarzelend uit haar schuilplaats in het kreupelhout tevoorschijn, en begroette schuchter een goede vriendin van ons die zelf een kleine roedel honden heeft en makkelijk contact maakt met andere honden. Lotte heeft voor vrouwen altijd wat minder angst gehad dan voor mannen. Na een tijdje liet zij de angst voor onze mannelijke vrienden óók varen. Sinds kort werpt zij zich zelfs op als 'matriarch'. Mijn dochter heeft namelijk een Siberische Husky pup, en dit hondje heeft Lotte tot haar oma gebombardeerd. Lotte nam haar mee naar de muizenvindplaats, en leerde haar hoe je een maaltijd verse muis bij elkaar kunt scharrelen. Op een dag lag er een kudde koeien tamelijk verspreid in de weg, en de Husky pup durfde daar niet goed langs. Lotte reageerde op haar angstig gepiep en liep in volle vaart naar het hondje toe, daarna liep zij met een rotgang langs de koeien, en keerde met dezelfde snelheid weer naar de Husky pup terug.

Toen durfde dat hondje achter Lotte aan te rennen, en daarmee was haar angst voor koeien voorbij.

Lees de rest van het verhaal op onze [website](#) !

Uit de nazorg – door Monique van Tol.

En weg is ie....

Veel nieuwe Galgo baasjes willen graag weten wanneer je onze zo geliefde honden met een gerust hart los kan laten. Dat verschilt per hondje. Maar eigenlijk adviseer ik altijd om minstens zes maanden te wachten. Het duurt immers zeker een jaar voordat je je hond door en door kent. Voordat je weet hoe hij reageert op vogels, eekhoortjes, muisjes, andere honden, allerlei andere onverwachte situaties ben je echt een aantal maanden verder. Neem een lange riem mee, van een meter of vijf, als je gaat wandelen. De hond kan dan toch wat ruimte nemen en bovendien kan je goed trainen. Staat de hond te snuffelen, loop dan een stukje door, roep zijn naam en het commando dat je gebruikt om hem te laten komen. Als het lukt en de hond komt naar je toe, altijd heel blij reageren en geef een lekker stukje worst of kaas als beloning. En als dat goed gaat, is het fijn als je de hond los kan laten op een omheind terrein. Helaas is dat niet voor iedereen mogelijk. Dus.....riem los, hond loopt nog een stukje met je mee, niet wetend dat hij los is. Steeds iets verder weg natuurlijk. Roep hem af en toe en geef hem een beloning als hij komt. Maar het onvermijdelijke gebeurt . Eindelijk vrij, en weg is ie

.....

Onze honden kunnen heel hard lopen, dat weten we van te voren. Maar om voor het eerst te zien hoe ze over landerijen, weilanden, bossen , lanen en paden vliegen is overweldigend. En als je zo hard loopt als onze hondjes dan vergeet je wel eens dat je nog iemand bij je had op de wandeling. Diverse baasjes hebben vaak heel lang staan wachten met een zakje worstjes of kaasjes vertwijfeld in de hand. Of huilend staan wachten van angst om onze lieve schat die echt iets anders aan zijn hoofd heeft als hij loopt te rennen. Gelukkig is het zo dat ze bijna altijd terugkomen naar de plaats waar ze ons achterlieten met onze worstjes en kaasjes. Heel in de verte zie je ineens een klein stipje steeds dichterbij komen. Hoofd laag, voorpoten hoog en ver grijpend, achterpoten komen bijna bij elke sprong voor de voorpoten. Intens gelukkig komen ze aan gerend. Dan dient u gewoon héél vrolijk te doen, zeg hem maar dat je ontzettend blij bent dat ie weer terug is, en geef een worstje of kaasje. Zo vindt hij het altijd leuk om terug te komen. Doe snel de riem weer vast en wees gelukkig met zo 'n prachtige hond. De hond is namelijk ook heel blij met u!

Hond in het zonnetje, een drieluik. - Deel 3: Milagros.

ZIJ IS EEN MIRAKEL.

Hallo, ik ben Milagros. Ik was in het begin een heel onzekere hond. Maar ik heb alle moed bij elkaar geraapt en kan nu van mijzelf zeggen dat ik een nieuwsgierig aagje ben geworden. Iedereen vind het een mirakel. Zo doe ik mijn naam ook nog eer aan want Milagros betekent mirakel.

Eigenlijk wil ik ALLES zien. Maar dat ik nu dolenthousiast op iedereen afkom dat kun je niet zeggen. Verlegen ben ik nog wel dus soms heb ik wat meer tijd nodig. Vooral als het om nieuwe situaties gaat waar het ook nog heel druk is, pffff, dat vind ik wel spannend. Maar als mijn baasjes laten zien hoe het moet dan loop ik gewoon met ze mee, alsof er niks aan de hand is.

Weet je wat ik wel heel tof vind, andere honden. Ook als ik ze niet ken. Dan wil ik graag kennis met ze maken en meestal vinden ze mij ook leuk. Dus dan kunnen we lekker spelen. Maar soms heb je wel eens dat je haren overeind gaan staan bij een eerste ontmoeting. Dan ga ik er met een ruime bocht omheen. Aan mijn lijf geen polonaise. Eigenlijk komt dat heel weinig voor, ik wil het gewoon leuk hebben met mijn hondenmaten.

Ik heb nog een pluspunt, ik kan heel goed luisteren. Ik zal een voorbeeld noemen. Soms heb ik de onbedwingbare drang om te graven, ja, welke hond niet? *Lees de rest van het verhaal op onze [website](#) !*

Vivi en de kittens - door Linda Hofland.

U herinnert zich vast nog wel de verhalen over Vivi, een Galgo Español, van vorige edities van de GreytNews. Nu weer terug in Nederland kregen we ook weer een leuk bericht over haar avonturen. Leest u weer even mee?

Eindelijk weer tijd voor een verhaaltje over Vivi.

Na ons Estland avontuur hebben we niet stil gezeten, we hebben volop van de zomer genoten. Mijn Border Collies waren al gek op water, maar Vivi blijkt ook een echte waterrat te zijn. Ze vindt het heerlijk om samen met hen door het ondiepe water te crossen!

Vivi trekt zich ook heel erg op aan de Borders. Ze vindt andere honden die op haar af stormen nog wel eens spannend. Maar samen met haar roedel kan ze het aan en gaat het steeds beter. Ze is nu zover dat, als ze het spannend vindt, ze naar mij toekomt in plaats van naar de auto te gaan. Uiteraard belonen we dat met heel veel koekjes! Ook gaat ze steeds beter luisteren, dus netjes zit en af en wacht op commando. Soms twijfelt ze even, maar als ze dan ziet dat de borders het ook doen, dan doet zij het ook maar.

Lees de rest van het verhaal en bekijk de bijhorende filmpjes op onze [website](#) !

Vrijwilligster aan het woord: Vicky van Straten.

Lieve mensen,

Ik stel mij even voor: ik ben Vicky. Ik ben al bijna 39 jaar getrouwd met Lex en wij hebben samen een tweeling, twee zoons van 34 jaar die allebei een lieve vriendin hebben. Wij hebben op dit moment twee galga's (Sammie en Gina) en een ondeugende straathond, onze Harrie, ook uit Spanje. Een aantal maanden geleden verloren we Babs, een Galga die we pas zes maanden hadden. Zij kreeg botkanker, we hebben vreselijk veel verdriet om haar gehad, arme Babsje. Maar helemaal onverwacht krijgen we over een paar weken een klein Spaans hondje bij ons als pleeghond. Maar of zij pleegje blijft..?!

Ik heb een paar jaar in het nazorgteam gezeten. Nadat wij in 2006 onze superlieve Galga Sammie adopteerden wilde ik zelf ook iets doen voor al die andere lieve hondjes in Spanje die het zo zwaar hebben. Ik heb in het nazorgteam een leuke tijd gehad en ik heb veel geweldige collega's, adoptanten (en hondjes!) ontmoet.

Sinds ruim een jaar zit ik in het Adoptieteam, samen met mijn lieve collega's Babeth en Joke. Door omstandigheden heeft Babeth dit werk een lange tijd helemaal alleen moeten doen, dat was verschrikkelijk zwaar. Want er komt heel veel bij kijken bij een adoptie, er moet van alles en nog wat geregeld worden...

Lees de rest van het verhaal op onze [website](#) !